

Medlem var overdreven ængstelig i sine Udtalelser, og derfor har jeg i Sinde at berolige det ærede Medlem lidt, hvis jeg paa nogen mulig Maade kan. Jeg maa derfor fremdrage forskellige Spørgsmaal.

Det ærede Medlem talte om den skærpede Kontrol med, hvem der kan staa som nydende Medlemmer i en Sygekasse, og sagde, at den vilde medføre en meget rigoristisk — jeg tror, det ærede Medlem brugte dette Udtryk — Overholdelse af Indtægtsgrænserne, saa man kunde risikere, at et Medlem maatte ophøre med at være nydende Medlem blot paa Grund af en Stigning paa 100 Kr. i en ellers usikker Indtægt. Jeg vil gerne bede det ærede Medlem læse det sidste Punktum i § 1 i det foreliggende Lovforslag. Der staar nemlig dèr, at naar der er Tale om Personer, hvis Indtægtsforhold er usikre, vil de i Bekendtgørelsen fastsatte Indtægtsgrænser kunne forhøjes med 20 pCt. Hvis der nu er Tale om en Indtægt paa 3 500 Kr., vil det ærede Medlem jo selv kunne regne ud, hvad 20 pCt. deraf bliver. Og saa kan det ærede Medlem ikke sige, at Folk glider ud som Følge af de første Hundrede Kroners Indtægt op over den fastsatte Indtægtsgrænse. Naturligvis vil der altid komme Tilfælde, hvor man kan sige, at de sidste Hundrede Kroner bliver de afgørende. Men det ærede Medlem maa indrømme, at disse Grænsetilfælde kan tit være vanskelige. Det ærede Medlem kunde heller ikke indse, at de nydende Medlemmer af Sygekasserne selv kunde medvirke til en Nedsættelse af Lægeudgifterne; dette vilde det ærede Medlem slet ikke ind paa. Men prøv nu alligevel at tænke alvorligt over dette — jeg ved jo, at det ærede Medlem har en god og klar Forstand — og prøv at lade være med at lade Følelsen raade, men tag Forstanden med paa Raad. Hvis det ærede Medlem gør det, saa vil det ærede Medlem — derom er jeg overbevist — kunne forstaa, at Medlemmerne ikke alene har et Ansvar med Hensyn til for stærk Brug af Sygekassens Hjælpemidler, men ogsaa paa forskellig Maade, uden at det volder nogen Skade, kan være med til at nedsætte Sygekassernes Udgifter.

Til sidst sagde det ærede Medlem, at det var et meget stort Tilbageskridt, der skete her med Hensyn til Statens Tilskud til Sygekasserne; ja, det ærede Medlem sagde endog, at Forholdene blev ikke bedre, end de var i 1892. Saa vidt jeg kan erindre, nævnte det ærede Medlem Estrups Navn; det ærede Medlem mente vel, at det vilde have en afskrækkende Indflydelse paa mig. Det skal jeg nu ikke udtale mig om. Men jeg vil dog

gerne bede det ærede Medlem tage Lovtidende fra 1892 — den er ikke saa omfangsrig — og saa læse Loven; det har jeg gjort. Saa vil det ærede Medlem se, at der staar, at Statens Tilskud er indtil 2 Kr., men det samlede Statstilskud maa ikke overstige 1/2 Mill. Kr. Og i Dag er Statens Tilskud til Sygekasserne 14 Mill. Kr. Saa kan man da ikke sige, at det er et Tilbageskridt, der her sker.

Jeg skal derefter rette et Par Bemærkninger til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Johanne Rambusch). Det ærede Medlem talte med megen Aversion om den mulige Indførelse af delvis fri Lægehjælp. Man fik næsten det Indtryk, at det ærede Medlem havde opfattet Lovforslaget saaledes, at der i det stod, at Sygekasserne *skulde* indføre delvis fri Lægehjælp. Det staar der ikke. Det er jo kun, naar Brugen af den frie Lægehjælp har været saa omfattende, at en Sygekasse mener, den bliver farlig for dens Ækonomi, at Sygekassen kan indføre delvis fri Lægehjælp. Det ærede Medlem oprullede et frygteligt Billede af, hvad der vilde ske, hvis Sygekasserne benyttede denne Ret til Indførelse af delvis fri Lægehjælp. Jeg vil henstille til det ærede Medlem at læse det foreliggende Lovforslag grundigt igennem og navnlig læse det sidste Stykke i den Paragraf, som omhandler Spørgsmaalet om fri Lægehjælp. Dèr staar der nemlig, at de Sygekasser, som benytter sig af Retten til at yde delvis Lægehjælp, i deres Vedtægter yderligere kan bestemme, at Bestyrelsen, naar særlig Trang er til Stede, og naar langvarige Sygdomstilfælde indtræder, kan bevilge en ekstra Hjælp udover, hvad der i øvrigt som almindelig Regel refunderes Medlemmerne som Bidrag til de af dem afholdte Udgifter til Lægehjælp, idet Sygekasserne dog kun kan bevilge et vist Beløb pr. Medlem til denne Ekstrahjælp. Og dernæst staar der, at hele den Udgift, som en Sygekasse har haft til Ekstrahjælp, skal den have refunderet af Statskassen. Man maa ikke som det ærede Medlem standse dèr, hvor man finder, at det passer til Formaalet, man maa læse hele Bestemmelsen igennem; ellers faar man let noget forkert ud af det. Det forekommer mig, at de sidste Bestemmelser i den omhandlede Paragraf i høj Grad kaster Lys over Billedet, saa det ikke bliver saa mørkt og skræmmende, som det ærede Medlem vilde gøre det.

Saa talte det ærede Medlem ogsaa meget alvorligt om, at man maatte lægge Mærke til, at 27 000 Medlemmer paa Grund af Restancer med Medlemsbidrag til Sygekasserne var gledet ud af disse. Hvis det